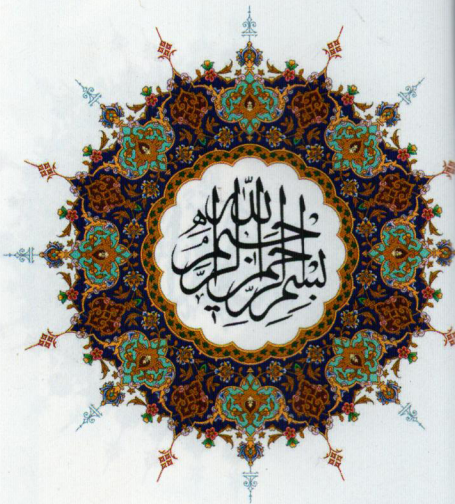

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سُورَةُ الْفَاتِحَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ (1)

به نام خداوند بخشنده مهربان (1)

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (2)

ستایش خدای را که پروردگار جهانیان است (افزاینده جهانها است) (2)

الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ (3) مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ (4)

خدایی که بخشنده و مهربان است (3) پادشاه روز جزا است. روز کفایت نیک و بد خلق (4)

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ (5) أَهْدِنَا

پروردگارا تنها تو را می پرستیم و از تو یاری می جوئیم و بس (5) تو ما را به

الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ (6) صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ

راه راست هدایت فرما (6) راه آنان که با آنها نعمت فرمودی

عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ

نه راه کسانی که بر آنها خشم فرمودی

وَلَا الضَّالِّينَ (7)

و نه گمراهان عالم (7)

يَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا ﴿٩٦﴾ فَإِنَّمَا

صفا آنان که به خدا ایمان آوردند و نیکوکار شدند خدای رحمان آنها را (در نظر خلق و حق) محبوب میگرداند (۹۶)

سَرَّنَاهُ بِلِسَانِكَ لِنُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَنُنذِرَ بِهِ قَوْمًا لَدُنَّا ﴿٩٧﴾ وَكَمْ

ما حقایق این قرآن را تنها به زبان تو سهل و آسان کردیم تا به آن اهل تقوی را بشارت دهی و معاندان لجوج را بترسانی (۹۷) و چه بسیار

هَلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّن قَرْنٍ هَلْ يُحِشُّ مِنْهُمْ مِّنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا ﴿٩٨﴾

پیش از اهل عبادت را که پیش از این معاندین هلاک ساختیم آیا چشم تو به احدی از آنها دیگر خوانده‌اند؟ یا کسری حسداتی در دنیا از آنان تا آید غولمی شنید؟ (۹۸)

سُورَةُ طهٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

طه ﴿١﴾ مَا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْءَانَ لِتَشْقَى ﴿٢﴾ إِلَّا تَذَكْرَةً لِّمَن

طه (۱) ای رسول مقررآن را از آن برای تو نازل نکردیم که خویشش را به رنج در افکند (۲) تنها غرض از نزول قرآن آن است که مردم خدا ترس را

يُحِشُّ ﴿٣﴾ تَنزِيلًا مِّمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى ﴿٤﴾ الرَّحْمَنُ عَلَى

حکمت و بیدار ساری (۳) این کتاب بزرگ فرستاده آن کسی است که زمین و آسمانهای بلند را آفرید (۴) آن خدای مهربانی که بر

الْعَرْشِ اسْتَوَى ﴿٥﴾ لَهُ وَمَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا

عرش عالم وجود و کلیه جهان آفرینش به علم و قدرت محیط است (۵) هر چه در آسمانها و زمین و بین آنها یا

وَمَا تَحْتِ الثَّرَى ﴿٦﴾ وَإِن تَجَهَّرَ بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَى ﴿٧﴾

هر گز خاک موجود است همه ملک اوست (۶) و اگر به آواز بلند یا آهسته سخن گوئی همانا خدا بر نهان و مخفی ترین امور جهان کاملاً آگاهست (۷)

لَقَدْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۖ الْعَظِيمُ ﴿٨﴾ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَدْرِكُ

حق خداوند یکتا که همه اسماء و صفات نیکو مخصوص اوست خدائی نیست (۸) و ای رسول ما داستان

مُوسَى ﴿٩﴾ إِذ رَأَىٰ نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا ۖ الْعَلِيِّ

موسی (۹) آنگاه که موسی آتشی مشاهده کرد و به اهل بیت خود که در بیابان سرد به آتش محتاج بودند گفت آتشی دیدم که آتش

عَلَيْكُمْ مِّنْهَا يُقْبَسُ ۖ أَوْ أَجِدُ عَلَى النَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾ فَلَمَّا أَتَتْهَا نُوذِيَ بِمُوسَىٰ

بر آتشی به چشم دیدم باشد که یا پاره‌ای از آن آتش بر شما باورم یا از آن به جانی راه یابم (۱۰) چون موسی به آن آتش نزدیک شد ندا شد که ای موسی

﴿١١﴾ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ ۖ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ ۖ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٢﴾

من پروردگار توام تو نعلین (هفت) عذرا غیبر مرا) از خود به دور کن که اکنون در وادی مقدس (و مقام قرب ما) قدم نهادی (۱۲)